

gen af dem, men i stort Omfang kan det ikke være fket. Der kan saa spørges, om der er Grund til længere at bibeholde denne Lov, som er foranlediget ved ekstraordinære Forhold. Man kunde jo sige, at nu, da den saakaldte Riffelbevægelse er stillet af, behøves Loven ikke mere, idet der ikke vil være nogen Grund til at frygte for, at lignende Tilstande skulle komme igjen. Et saadant Ræsonnement vilde imidlertid være et meget daarligt Ræsonnement. Seg skal blot bringe i Erindring, hvad man vil finde opløst og dokumenteret i Udvalgsbetænkningen i For. at Formaalet med Riffelbevægelsen ikke er opgivet fra de Mænds Side, som staa bag ved den. Riffelforeninger eksistere fremdeles med det Formaal at indsamle Penge for at anskaffe Rifler i det nævnte retsfridige Diemed. Penge blive indsamlede og indsættes i Sparekasser for at vente paa bedre Tider, naar nemlig den Tid maatte komme, at de Forhaabninger gaa i Ophjeldelse, som næres om, at Lovgivningen atter skal blive forandret derhen, at man i Lø af Lovgivningen skal kunne forløge paa paany at arbejde hen til at tilvejebringe en væbnet Magt i Landets Andre til Brug mod Regeringen. Allerede af denne Grund er det indlysende, at Loven fremdeles tiltrænges. Men jeg skal tillige gjøre opmærksom paa, at denne Riffelbevægelse jo ikke er et enestaaende Fænomen, det er en af Virkningerne af en vidtreden agitatorisk Virksomhed rundt omkring i Landet, der er udgaaet til Dels fra mere eller mindre forskruede Personer, men ogsaa fra Folk med virkelig ond Villie, som tilfugte med deres Agitation at demoralisere Befolkningen og forvirre dens Begreber om Lov og Ret, dens Forestillinger om, hvad der kan være tilladt overfor Samfundsmagten. Seg skal henvise til forskjellige andre Afspøninger af denne agitatoriske Virksomhed. Seg skal saaledes bringe i Erindring den aparte og uhyggelige Tilstand, som har hersket i det sidste Aar, særlig i Kjøbenhavn, hvor en hel Mængde Individuer, ofte uden nogensomhelst Grund, have udøvet raadboldsømheder mod andre Personer eller gjort sig skyldige i Angreb paa Folk, blot fordi disse i politisk Henseende havde en anden Mening end de selv, Angreb, der eklatant kulminerede i det skammelige Attentat paa Conjeilspræsidenten. Seg skal henvise til, hvorledes denne Agitation har givet sig Udslag i forskjellige Angreb paa Politimyndighederne, saaledes i Syderup, Hølstebro og Brønderslev. Seg skal henvise til, hvorledes Agitationen viser sig i Bestræbelserne for at nedbryde den Ærbødighed, som man er Landets Konge skyldig, og for at lægge

Regeringen og dens Personer for Had. Seg skal henvise til, hvorledes den samme Agitation i stort Omfang arbejder hen paa at holde Ophidselsen i de forskjellige Samfundsklasser ilive, at ægge den ene Klasse af Befolkningen til Had mod den anden, saaledes Arbeideren mod Kapitalisten, dem, der høre til den ene politiske Mening mod dem, der ere af en anden Mening, Kjøbstæderne mod Landet o. s. v. Og denne Virksomhed udgaar som bekendt ikke blot fra Folk, der ere forskruede og forskruede, men den udgaar ogsaa fra Folk, som ere sig fuldt bevidste, at det, de foretage sig, fter i retsfridig Diemed. Dette fremgaar noksom deraf, at adskillige af dem, der saaledes have gjort sig til Opgave at ophidsje Befolkningen, have søgt at dække sig bag Personer, der ikke bryde sig om det Strafanvar, de paadrage dem, eller som i hvert Tilfælde føle sig tilstrækkelig godtgjorte for den Straffelidelse, de underlæste sig, ved at faae et lille Pengevederlag. Disse forskjellige Udsteielser ere udgaaede fra den samme agitatoriske Virksomhed som Riffelbevægelsen. Det One har som det Andet bidraget til at forvirre Befolkningens Retsbegreber i et ikke ganske ringe Omfang. Den gamle idylliske Tilstand her i Landet, hvor man, naar man saae bort fra Folk, der vare Forbrydere af Profession, Betlere, Løsgængere og Bagabonder, kunde gjøre sikker Regning paa Respekt for og Ædighed mod Loven samt Ærbødighed overfor Øvrigheden og Villighed til at efterkomme dens Paalæg, denne Tilstand eksisterer ikke mere; vi ere tværtimod komne ind i en Tilstand, hvor Ædighed mod Loven og Opsætsighed gjør sig gjældende i ikke ringe Omfang. Seg vil naturligvis ikke dermed sige, at Landets Befolkning i Almindelighed skulde være gaaet over til at blive en ikke lovlydig Befolkning, tværtimod er jeg overbevist om, at den langt overveiende Del af Landets Befolkning endnu har den gamle Æresfrygt for Loven, er villig til at efterkomme dens Bud og Intet onfter hellere end at leve som i de gamle fredelige Tider, men Sagen er dog den, at der er kommet et nyt Moment til. Samfundsforholdene have forandret sig, man maa nu regne med Faktorer, som man ikke før behøvede at tage i Betragtning. Der er en Del Individuer her i Landet, som have sat sig den Opgave, naar de blot paa nogen Maade tro at kunne smøge udenom Loven, da at gjøre dette for at angribe Samfundet. Lige overfor disse Individuer er det nødvendigt at styrke Øvrighedsmagten, at forsyne den med de Magtmidler, som ere nødvendige for at vise de Misfornøiede, de forbryderisk Sindede, de